

Forbindelse imellem dem, at de kunne sammenlignes med disse, saa at det kunde siges, at man med samme Billighed kun paalagde de enkelte Ciere at yde særlige Bidrag til de Foretagender, der komme dem særligt tilgode; der finder ingen Analogi Sted imellem disse to Ting.

Ordføveren: Det kan jeg dog rigtignok ikke billige. Alle Kirker i hele Landet have eet og samme Formaal, og jo bedre dette paa hvert enkelt Sted opnaaes, desto bedre opnaaes det i sin Heelhed. Der er virkelig en indirecte Forbindelse imellem alle disse Kirker.

Ploug: Jeg maa dog vedblive at paastaae trods de Indvendinger, der ere bleyne fremsførte af den Afdødhøbenhavnse Landsthingsmand (Madvig), at mit Exempel, der var hentet fra Toldblovgrøntingen, er fuldkomment passende. Der gives mangfoldige Tilfælde, hvor en Forhøielse eller Nedsættelse i Toldsatserne har paaført en Mængde enkelte Personer en forholdsviis betydelig Skat, som ikke er bleven fordeelt paa Consumenterne. Jeg sætter f. Ex., at der lægges Udsørfelstold paa Heste; en Mand, der er i Besiddelse af en stor Mængde Heste, kommer derved til at betale en betydelig Skat, som han ikke saa lige faaar godtgjort af Køberne. Jeg sætter fremdeles det Tilfælde, at en Mand har et stort Steenkulsoplag, og Tolden paa Kul nedsættes, hvorved Prisen altsaa falder; han vil følgelig ikke faae saa meget for sine Steenkul, som han havde gjort Regning paa, og Forhøielsen er en Skatydelse. Nu er det Spørgsmaalet, om de Penge, hvorfor man har kjøbt Steenkul eller Heste, ere mere eller mindre hellige end dem, hvorfor man har kjøbt Kirker. Jeg paastaar, at Forholdet er accurat det samme. Jeg troer dernæst, at man maastee vilde gjøre Spørgsmaalet lidt klarere, hvis man vilde unblade at tale om Kirkeindom; thi, det er ikke Kirken, der eies; Kirkerne ere derimod en Udgift, en Byrde, men det er Kirkens

Indtægter, der eies. Det er altsaa en Indtægt, hvorpaa der hviler en vis Byrde. Denne Byrde er imidlertid ingenlunde bestemt saaledes, at man kan antage, at den altid under almindelige Tidsforhold vil blive den samme som Skatterne paa andre Eiendomme; men det er, som den ærede Minister har oplyst, en meget ubestemt og nedgaaende Byrde. Jeg kan nu ikke indsee, hvorfor denne særegne Art Eiendomme ikke skulde kunne særligt beskattes, da særlige Gjenstande saa ofte rammes af Staten, naar det er nødvendigt.

Madvig: Den ærede Landsthingsmand tager meget feil; naar han troer, at jeg ikke har lagt Mærke til, at det ikke er Kirkerne, der eies, men Kirketienden, og der er Ingen, der tænker paa, at disse Tiender skulde undtages fra Skat. Jeg staaer den ærede Landsthingsmand i en vis Henseende nærmere, end han mener, idet jeg troer, at der hviler en langt større Forpligtelse paa Kirkeeierne, end de selv antage; men her er Tale om noget ganske andet. Enhver Kirke er ansat til Hartkorn. Kirkeeierne sige nu ikke, at dette Hartkorn skal undtages fra Beskatning, men de sige: Da vi ere Hartkornseiere, idet vi ere Kirkeeiere, vente vi at blive beskattede samtidigt med at Hartkornet bliver beskattet. Saaledes stiller Sagen sig, naar vi gaar ind paa deres Raisonnement, og saa maae vi ikke forverle en Skat paa en vis Classe Eiendomme med en indirecte Beskatning, der i et vist Dødblik paalægges dem, der tilfældigt have en Indtægt. Nei, Analogien vilde først være tilstede, naar man sagde: Vi behøve Penge, og derfor lægge vi en Skat ikke paa Eiendommene, men paa Standen eller Classen, Kirkeeierne. Jeg forsvarer ikke Kirkeeierne imod nogen Forpligtelse; jeg tillægger dem tværtimod en meget stærk Forpligtelse, men jeg taler blot imod saadanne Argumenter, som jeg troer ikke kunne bruges, og som jeg troer vilde staae Sagen